

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes De Actibus Humanis

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum & Græcensis, 1716

§. XVIII. De ministro, qui indignum invitat, aut ei ministrat Sacramentum.
Ubi, an minister sciens indignitatem petentis Evcharistiam ex sola
confessione possit eam negare sine revelatione ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-39981

nullo ministro non excommunicato etiam actualiter parato potente dignè, sed indignè ministratum potest sine causâ rationabili peti Sacramentum, constat hoc ex proximè dictis *vers. Infert.* Soarez. Confirmatur, quia nulli debemus injicere laqueum, *lan. de viduis. 2. 37. q. 1. & Matth. 18. ve homini per quem scandalum venit.*

Ex causâ verò rationabili nimirum necessitatis, vel utilitatis juxta explanationem *num. 137. & seq.* licet peti potest Sacramentum à ministro iniquo potente ministrare licetè, etsi non sit paratus; si tenetur ex officio, sufficit sola utilitas (augmentum enim gratiæ est petenti valde utile) uti etiam sufficit respectu ministri non obligati actu parati, secus si non sit actu paratus. Totum hoc colligitur ex *num. 137. & seq.*

Observat cit. Arriaga *num. 22.* ut necessitas excuset à peccato petentem suf-

ficere etiam minorem, quam sit necessitas gravis, vel implendi præceptum confessionis, aut communionis, ut si minister dignus sit valdè morosus, vel indoctior, & ideo minus satisfactorius proponendis difficultatibus, vel notabiliter minus directurus, vel inster lucrum indulgentiarum, aut esset diu] Sacramentum differendum, aut est festum solenne, quo consuevi sumere Eucharistiam, aut addit Sporer *Theologia Sacramentalis pass. 1. c. 3. num. 179.* si indigeas sacro pro defuncto amico: & ex Gobat. *tr. 1. num. 265.* resolvit, quod videns turpissimè paulo ante jocantem cum puella, aut horrendè blasphemantem, adhuc possit ei offerre infantem baptizandum, aut sua peccata confiteri, præsumi enim potest, quod sit præmissurus contritionem, confessio enim ad horum administrationem non est necessaria.

* *

§. XVIII.

De ministro qui indignum invitat, aut ei ministrat Sacramentum. Ubi, an minister sciens indignitatem petentis Eucharistiam ex sola confessione possit eam negare sine revelatione confessionis.

140. **Q**uæres quinto an minister Sacramenti possit licite ministrare Sacramentum indigno, aut etiam hunc invitare ad susceptionem. Supponendum est, quod minister debeat esse fidelis dispensator *ex 1. ad Corinth. 4. id-*

circo ex charitate in proximum, ac ex Religione in Sacramenta, horumque Authorem teneri impedire, nè quis indignè suscipiat Sacramenta, si commodè potest, id est, ut explicat Arriaga *cit. D. 21. num. 1.* si sine damno proprio

prio, sine infamia alterius, sine ullo scandalo.

Respondeo nunc primo: Minister non potest licite invitare scientes indignum ad receptionem, quando dignè non potest suscipere, non enim esset fidelis dispensator sed ageret contra charitatem scandalizando, & sacrilegè adversus Religionem. *Dando sanctum Canibus, & mittendo margaritas ante porcos contra mandatum Christi. Matth. 7. v. 6.* Licet è contra invitare, potentem suscipere licitè, exemplo Christi invitantis Judam cum cæteris Apostolis ad Eucharistiam sumendam. Ratio quia invitatio hæc erat actio honesta, quamque Judas poterat honeste exequi se convertendo, confessio enim nondum fuerat præcepta: eratque causa rationabilis eum invitandi, nè infamaretur citat. *Arriag. nu. 2.*

Populus, ut die festo audiat sacrum in defectu probi sacerdotis licitè invitat indignum, quia inductio non est intrinsicè mala, potestque se disponere per confessionem, vel in defectu Confessarij per contritionem, *Soarez cit. Sec. 2. in fin.*

141. Respondeo secundò nunquam potest minister per se loquendo ministrare Sacramentum scienter indigno, hoc enim est cooperari peccato contra charitatem, & Sacrilegio suscipientis contra Religionem *per num. 140.*

Dixi *scienter indigno*, seu peccatori, quia non sufficit levis suspicio, imò nec probabilis de indignitate, at bene violenta, ita *Soarez to. 3. in 3. p. D. 67. Sec. 6.* loquens de Eucharistia. Ratio primi, quia levis est imprudens, ac temeraria. Ratio secundi, quod proba-

bilis suspicio sit, quæ sufficit ad gignendum dubium de dignitate recipientis non tamen ad formandum absolutum judicium de ejus delicto, sed hoc ipso negari non potest, quia in dubio est melior conditio possidentis, & quamdiu quis non sufficienter probatur malus, præsumendus est bonus, si dicas, Sacramentum habet jus, ut tractetur dignè. Respondeo cum *Soarez* dantem nihil agere contra hoc jus etsi fortè recipiens tractet indignè, cum enim indignitas ministrantem lateat, ei nequit imputari, quia recipiens habet jus certum, quo non potest spoliari ad delictum dubium.

Ratio tertij de violentà suspicione est, quod hæc tollat famæ jus, æquivalet enim morali certitudini, eamque generat, nam innititur talibus conjecturis, quæ non patiuntur judicium probabile de contrario: exemplum passim ponunt in eo, qui repertus est nudus cum nuda, hoc signum fundat violentam suspensionem fornicationis.

Potest autem suspicio violenta esse publica, ist est, per multorum ora sparsa, aut occulta. Ut publicè negetur Eucharistia, suspicio violenta debet esse publica, *Maurus. to 13. q. 170 nu. 21.*

Verùm etsi passim DD. Juristæ & Theologi tractent, quando censendum sit delictum publicum, notorium, manifestum, famosum, aut occultum, pauci tamen distinctè in hac quæstione, an, & quando indigno petenti Sacramentum debeat denegari, procedunt?

Conveniunt omnes, quod publico peccatori, sive publicè sive occultè, & occulto occultè petenti sit denegandum, nisi prior de delicto publicè signa pœnitentiæ

sententiæ dederit, aut si publicè dare nequirit, publicetur illum respuisse ad tollendum scandalum, ob quam rationem illi publicè dari non potest, præberet enim minister occasionem de se malè sentiendi, reverentia verò debita Sacramento universaliter probat non dandum ulli ex istis, licèt enim cesset ratio scandali, non tamen cessat Sacrilega tractatio.

Item certum est, quod occulto occultè petenti non possit recusari ministratio Eucharistiæ, Ordinis, Extremæ Unctionis, Matrimonij, Confirmationis, quando indignitas scitur unice ex confessione Sacramentali, ob inviolabilitatem sigilli, licèt aliàs periculum mortis imminet ex denegatione. Adhuc tamen ex his non est liquidum, qualiter ly *publicum* in ista quæstione sit sumendum.

142. Ad hanc quæstionem in hæreo Eximio Doctore Soarez *cit. D. 67. de Evch. Sec. 5.* distinguenti varios gradus occulti, & publici. Peccator occultus tripliciter dicitur, primò quando solus Sacerdos novit delictum. Secundò, si unus, vel alter novit certò delictum, apud alios autem laborat publicà suspitione, aut rumore, aliquaquè inde ortà infamiâ, quo casu dicitur delictum famosum. Tertiò si sit scitum, seu notum tribus, aut quatuor, adhuc censetur in gradu occulti, vocatur autem probabile, quia sufficienter probari potest in foro externo.

E contra publicum delictum, proinde publicus peccator bifariam esse potest, nempe, vel evidentiâ juris, aut facti: primo modo fit quis publicus peccator juridicè convictus de crimine per propriam con-

fessionem, vel post legitimam testimoniæ probationem, per sententiam, & declarationem judicis. Evidentiâ facti fit publicus, dum factum est pluribus notum.

Quod autem personis oporteat innotuisse. DD. variant, nam Adrianus poscit decem, quia pauciores non constituunt populum. Navar. cum Sylvest. est contentus sex, totidem enim sunt major pars populi conflati ex denario, qui sufficit, ut communitas dicatur populus: S. Thomas teste Soarez in præsentia materia illud duntaxat delictum vocat absolutè publicum, & notorium, quod nulla tergiversatione potest celari, *ex C. quæstium, & C. tua nos de Cohabit. Cleric. & mulier.*

Nunc respondent citati Doctores absolutè negari non posse Eucharistiæ publicè petenti, nisi delictum sit publicum publicitate, juris, vel facti, nullâ tergiversatione celabilis.

At melius distingit Soarez, quod Peccator dupliciter possit esse publicus: vel respectivè, vel absolutè. Respectivè publicum desumitur ex comparatione factâ ad modum, quo petit Sacramentum, nempe dum est tam publicum ejus peccatum, quam petitio Sacramenti, ut si non norunt illud (quod aliàs est absolutè occultum, ut si innotuit duobus tantum, vel tribus) coram quibus petitur.

Absolutè publicum vocat, quod est notum multis notitiâ juris, aut facti, cum hac publicitate stare potest ignorantia delicti in præsentibus petitionibus.

Hac datâ distinctione tria concludit, primò si est absolutè publicum publicitate juris, aut facti negari debet, etsi præ-

sen-

sentibus omnibus sit ignotum, quia nulum habet jus petendi etiam coram his horum enim ignorantia non dat peccatori jus amissum.

Secundò ut denegari possit, satis est publicitas respectiva, quia hæc efficit cessare infamiam, & scandalum.

Tertio in casu, quo, vel omnes, aut aliqui presentium ignorant delictum, nequit denegari extra casum, quo est publicum publicitate juris, aut facti, quia extra hunc casum delictum non est publicum absolute, uti supponitur, nec respectivè, seu respectu presentium, supponuntur enim aliqui presentes ignorare, & simul deesse publicitas delicti, ergo ad summum est probabilitas delicti, sed probabilitas delicti non facit publicum, quamdiu autem non est publicum, habet jus Sacramentum petendi publice, donec proberetur in iudicio, seu fiat publicum.

Ex prima conclusione deduco: quod ejusmodi peccatori juridicè publico in uno loco possit, debeatque denegari Sacramentum, petenti in alio loco, in quo ignoratur delictum. Ratio, quia denegatio non est contra iustitiam, ob amissum omne jus in famam, nec contra charitatem, nam dum petens est indignus jus charitatis cessat, eò quod se irrationabiliter ingerat sponte, atque adeò prævalet reverentia Sacramento debita, supponitur nondum emendatus. Deductio hæc est Soarij *Conclus. 3.* contra Less. Dicastill. pleròsque damnantes mortalis contra charitatem, quando tardè, aut nunquam permearet infamia ad eum locum.

143. Sufficitne Ministro aut censeatur non conferre indigno, quod illi non

R. P. Karch, Diss.

constet indignitas petentis, vel verò obligetur minister ante ministracionem præmittere examen de dignitate recipientis, & quantum illud esse oporteat, hoc autem videtur nimis onerosum, ac contra regulam *c. fin. de præsumpt. primà facie præsumitur idoneus, nisi aliud in contrarium ostendatur.*

Difficultati eximius Doctor Soarez *cit. D. 18. sec. 2.* satisfacit dicendo etsi in omnibus verum sit, quod omnis homo, quem non constat esse malum, sit præsumendus bonus, attamen, ut hoc iudicium præsumptionis feratur, prudentia sit necessaria circa quodvis Sacramentum, juxta cujusvis naturam, aut conditionem, proinde regula universalis statui non potest, quanta diligentia sit necessaria, ne margaritæ ante porcos projiciantur.

Sic natura Baptismi adulto conferendi postulat notitiam fidei, ac dispositionem tollentem obicem gratiæ regeneranti: ideo minister tenetur inquirere de fide baptizandi, hujusque morali diligentia circa dispositionem. In Evcharistia, & Confirmatione publice conferendis satis est non esse in mortali, quæ præsumptio formanda est, dum de opposito non constat, in Sacramentis, quæ ex universali Ecclesiæ praxi conferri non solent sine prævio examine, ut Ordo, Extrema Unctio, Confirmatio uni, vel alteri privatum conferenda (in solemnè collatione non solet fieri) etiam de non suspectis solet examen præmitti. In Ordine, & Matrimonio inquiretur de moribus, vita & impedimentis. In extrema unctione de præmissa pœnitentia, & viatico. In horum autem defectu de modo piè vivendi. In

○

Pœni-

Pœnitentia, cum sit instituta per modum judicii accuratius examen spectat ad ministrum utpote judicem.

144 Ex n. 141. resolvitur: per se loquendo nequit e.g. Cajo offerri matrimonium scienter, ac indignè id contracturo. Quia cum conjuges sint ministri hujus Sacramenti, offerens matrimonium vellet indigno ministrare hoc Sacramentum, etsi enim probabilis opinio excuset à peccato mortali conjuges ut præsens ministri sunt in statu peccati mortalis contrahentes, omnes tamen damnant mortalis, ut recipientes. Sanch. *lib. 2. de matr. D. 6. num. 3.* Imò probabilius est, quod etiam ut ministri eundem reatum contrahant per tradita in *tract. Canonist. de matr. num. 101. vers. Inf. 4.* Quia gravitas culpæ in ministro non desumitur ex consecratione, seu deputatione ministri, sed ex eo, quod conficiens Sacramentum etiam ex non officio agit nomine principalis sanctissimi DEI, & Christi exerceatque actionem sanctissimam nempe Sacramentalem per se tendentem ad effectum sanctissimum, qui est gratia sanctificans, ita Bernal. *de Sacram. D. 17. sec. 6. §. 1. & 2.* Lugo *de Sacram. D. 8. num. 149.* contra multos mortalitatem peccati desumentes ex ministri consecratione, aut deputatione Ecclesiæ cum Soarez *de Sacram. D. 16. sec. 3. & 4.*

Quapropter mulier scienter contrahens cum viro voto Castitatis obstricto est particeps sacrilegæ promissionis à viro oblata, ac ab ea acceptatæ, acceptatio enim hæc est DEO injuriosa *Can. nos novimus 17. quest. 2.* Sanch. *lib. 7. de matrim. D. 11. num. 11.* Nihilomi-

nus talis mulier tenetur reddere debitum exigenti, si exigentem à proposito non possit retrahere, Laym. *lib. 2. tract. 3. c. 13. num. 4. vers. nunc probatur.*

145. Quid censendum de matrimonio Catholici cum hæreticâ, an licitum sit, atque adeo sinè peccato ministretur. Respondeo per se loquendo Catholicum aut Catholicam peccare mortaliter tum quia agunt contra Can. cave 15. 28. q. 1. tum quia est periculum apostasiæ præsertim in muliere Catholicâ: tum quia est apertum periculum prolis malæ, nempe in hæresi saltem in parte dimidiâ educandæ, siquidem si non expressè, saltem tacitè paciscuntur, ut pars prolium acatholicè educetur, quod peccatum est contra jus Divinum, ac naturale. Obligantur enim parentes juxta dictum jus instillare prolibus media salutis necessaria, inter quæ est fundamentale fides Catholica, Gobat. *tract. 9. num. 216.* attestans ita doceri ab omnibus per se loquendo.

Responsum extendo etiam ad loca permixtæ Religionis cum cit. Gobat n. 218. post Tanner. Less. aliósque Germanos DD. contra Sanch. *lib. 7. D. 72.* Pérez Azor his enim, cum non fuerint perspecti germanorum mores: non est in hac materia fidendum, sed prioribus attestantibus communiter majora mala, quàm bona oriri ex similibus nuptiis. Et ideo Gobat. *num. 220.* post Tanner. *tom 4. D. 8. quest. 4. n. 93.* monet Parochos, ne quoad possunt, sinant contrahi ejusmodi matrimonia, nisi suscipiantur ex justa causa & nullum morale periculum subversionis sublit. Excipit Tanner. *num. 91.* approbatus à Gobat. *num. 222.* casum, in quo matrimonium Catholicæ cum Hæretico mul-

tur

tum promoveret bonum commune, tunc enim foret licitum, & si uxor nequiret à marito impetrare educationem universæ prolis in fide Catholica, non videri illicitum adicere pactum, ut saltem pars filiorum Catholicè educetur, de cætero nihil præjudicando juri Catholicæ matris, omnimodè obligatæ ad nitendum ut proles omnes Catholicè instituatur. Responsum hoc dedi etiam *in tract. Canonist. de matrim. num. 160.*

Hinc rectè ibidem *num. 17.* decidi sponsalia inter Catholicum, & hæreticum, & multò magis Catholicæ cum hæretico. Per se loquendo esse irrita, si enim valeret eorum promissio, obligaretur uterque contrahere matrimonium, sed Catholicus, aut Catholica non potest obligari ad matrimonium contrahendum utpote sibi illicitum.

146. Gravius dubium est an minister sciens indignitatem petentis Evcharistiam ex solâ confessione possit negare citra revelationem, exprobrationemve confessionis. Prima sententia negat, quia indignitatem petentis scit, ut non homo, seu modo humano, sed ut DEUS, seu ut Vicarius DEI, & Christi. Sed hoc ipso hac scientiâ uti nequit in foro externo, in quo petens Sacramentum Evcharistiæ, habet jus petendi, ergo negari non potest, consequentia declaratur, sigillum confessionis obligat non solum respectu aliorum sed etiam respectu pœnitentis, sed et si unicus esset præsens alius, secundùm omnes non posset negari sinè revelatione confessionis, ergo nec et si nullus præsens sit, quia hæc denegatio esset virtualis revelatio, ac locutio de confessio peccato cum petente Evcharistiam, sinè

concessa ab eo licentia loquendi de illo, eique exprobraret ipso facto peccatum.

Secunda sententia affirmat, obligatque ad denegandum, quia si denegatio Evcharistiæ tunc est actus conformis potestati clavium, nec contra sigillum, minister potest, & debet denegare, sed est conformis potestati clavium, nec est contra sigillum: est conformis, nam potestatis clavium effectus est, ut eam habens indignos repellat; non etiam esse contra sigillum probatur exemplo: Confessarius sciens ex confessione pœnitentis propositum occidendi ipsum Confessarium, si pœnitens gladium apud ipsum depositum peteret, secundùm ferè omnes posset negare, quin ageret contra sigillum, ergo etiam negare potest Evcharistiam, consequentia urgetur, etsi enim Confessarius sciat peccatum ut DEUS, seu ut minister DEI in foro Sacramentali, attamen illa scientia est in homine, proinde hoc sensu sit humana, ergo potest eâ uti, dum ejus usus non injuriat pœnitentem, nec infamat, nec scandalizat: sed non injuriat, quia re ipsa nullum habet jus petendi: non etiam infamat, cum apud alios non omittat bonam de se æstimationem, non scandalizat petentem, quod enim denegatio aliquam verecundiam in eo causet, hæc non est grave incommodum, nec irrationabile, ac injustum, præsertim cum non sit necesse pro causâ excusante illi objicere peccatum, sed causam allegare aliam, ut, quod nunc non possit commode satisfacere officio suo.

Dices dum alia causa non prætenditur, est hoc ipso quædam virtualis objurgatio, etsi enim Sacerdos non exprimat pro causa peccatum confessum, pœnitens

tamen sufficienter eam intelligit. Respondeo id concedi, verum totum hoc consistere magis in discursu penitentis, quam in denegatione Sacerdotis, & incommodum, si quod est, imputandum est penitenti petenti inique rem sacram, non Sacerdoti utenti jure suo. Instantia solutionis est in exemplo allato, in quo occasione confessionis denegatur depositus gladius.

Ob hæc Soarez *tom. 3. in p. 3. D. 67. sec. 3* per totum præfert affirmativam speculativè loquendo, moraliter tamen in praxi vix est illi locus, sed negativæ, nisi extra confessionem agnoscat confessarius peccatum, quia ut prædicari possit necessaria sunt istæ conditiones: primà ut sit certa petentis indignitas, secunda ut nullum sit scandalum, tertia absit omnis infamia, quarta omnis revelationis criminis suspicio, hæc autem omnia vix concurrere possunt.

Respondeo etsi affirmativæ speculatione defendi possit, minimè tamen praxis, uti fatetur Soarez, eumque secutus Arriag. *de Sacrm. D. 21. num. 12.*

Quam doctrinam confirmo quod omnis usus confessionis sit illicitus reddens confessionem difficiliorem, sed si in proposito dubio foret licitus usus scientiæ confessionis redderet difficiliorem confessionem, uti ex terminis constat, major est Haunold. *Theolog. speculativa lib. 4. tract 4. num. 1031.* cum Lug. Dicastill, Arriag. &c.

147. Petes qualis notitia extra confessionem de peccato petentis Eucharistiam, aut pro matrimonij assistentia requiratur, ut licitè repelli possit. Respondet Soarez *cit. sec. 3. vers. fin.* sufficere, si Sacer-

dos vidit crimen, certusque est non esse confessum, esto probari non possit per testes, quia denegatio hæc non est propriè punitio prærequirens Judicium processum, sed prudens Sacramenti administratio, ac quædam virtualis correctio secreta, ac paterna. Idem dic, si constet ex fide dignorum testimonio de pravo statu petentis, licet testes nolint prodi contestando ad eum convincendum. Sufficere violentam suspicionem ad negandum, patet *num. 141.* quam verò occultum esse oporteat tum delictum, tum petitionem Sacramenti discis *num. 142.*

148. Sed inquires novi e.g. impedimentum matrimonij ex secreto naturali, aut juramento, possumque ac debeo negare assistentiam. Ratio pro negativa sententiâ est, quod denegare assistentiam nequeat, nisi opponat impedimentum, sed hoc opponere non potest, nisi frangat secretum naturale, ac juramentum. Respondeo affirmativè, quia secretum naturale, & juramentum non possunt obligare in præjudicium tertij, vel in perniciem irretiti impedimento, hic autem præjudicat conjugi ignoranti impedimentum, uti & futuræ proli, nocetque ipsi impedito utpote victuro in fornicatione.

At si Parochus novit impedimentum ex solâ confessione, ne assistat indigno, estne obligatus ante assistentiam à penitente petere licentiam loquendi cum ipso de re audita in confessione, ut hac obtentâ moneat eum, ut desistat. Plerique obligant eum Coninch; simulque eum adstringunt assistere; si vel neget facultatem loquendi, aut si post datam nolit desistere. Respondeo probabiliter negati-

negativè cum Sanch. *lib. 3. de matr. D. 16. num. 16.* Gobat *Theolog. Juridico-Moral c. 37. mitis à n. 23.* generatim enim confessarius ex rebus in confessione auditis non obligatur ad quidquam extra illam agendum, aut omit-

tendum, ad quod non obligetur, si confessionem nullam audivisset totâ vitâ. Ex doctrina trium proximè præcedentium numerorum subijcio quædam corollaria practica de sigillo confessionis.

§. XIX.

Corollaria fracti sigilli indirectè, seu in causâ.

149. **E**tsi materia sigilli spectet propriè ad Sacramentum pœnitentiæ, est tamen etiam objectum præsentis tractatûs cum in hoc instruendus sit studiosus Theologiæ, quando effectus prævisi in causam imputari debeant eam ponenti. Unde cum sæpe ex actione, aut omissione confessarij possit sequi revelatio peccati confessi, non importunè hîc principaliora de sigillo subijcimus lectori non ingrata.

Corollar. primum. Confessarius furis publici, aut publicæ meretricis potest dicere iste & fur: illa est meretrix, nequit tamen dicere fur confessus est cum dolore suum furtum, meretrix suum meretricium, quia hoc est loqui de peccatis prout cognitis in confessione, quod nunquam licet, Soarez *tom. 4. in 3. p. de pœnit. D. 33. sec. 3. num. 6.* Contra fas est loqui de peccatis prout aliâ viâ cognitis, etsi sint audita in confessione.

Corollar. secundum. Confessarius in secunda confessione licitè loquitur de

peccatis auditis in priore pro directione pœnitentis, quia in hac secunda agit vices Christi, quâ autem vicarius scit præterita, & statum ab illis pendentem, & ideo suaderetur, ut quis habeat confessarium stabilem, Haunold. *num. 1033.*

Corollar. tertium. Confessarius pœnitentem non absolvens non potest id ipsum dicere, sic enim revelaret indirectè secretum Sacramentale, non etiam potest asserere absolutionem, quia mentiretur, Soarez *sec. 6. num. 1.* dicere ergo debet functum se munere suo.

Corollar. quartum non potest Confessarius imponere pœnitenti publicam pœnitentiam, nisi hanc sponte acceptet, Soarez *sec. 7. num. 3.* nisi id quod injungitur in peccatorum vindictam sit etiam remedium necessarium cavendi simile, aut tollendi scandalum, tunc enim potest præcipi e.g. ut dimittat tale officium, aut talem domum, aut conversationem cum tali persona, si nolit parere, dimittatur inabsolutus, si consentit sigillum non frangitur, cum totum fiat cum pœni-